

T. Deu

Siol.net, Kolumne, 30. april. 2016

Samostojni otroci ne padejo sami z neba

Ko me sprašujejo, kako zmorem s tremi, vedno rečem, da lažje, kot bi z enim. Vprašanje je, ali bi mi z edincem sploh zneslo.

Z najmlajšim sinom sva se zadnjič s kolesom vračala z obiska pri prijateljih. Skoraj sva bila že doma, ko sem se na poti z nekom zaklepetala. Vital je nekaj deset metrov od mesta, kjer sem se ustavila, začel svoje kolo riniti v sicer ne zelo dolg, ampak precej strm klanec. Rinil je na vso moč. Ravno je bil v fazi, ko ni bilo jasno, ali bo premagal strmino ali ga bo s kolesom vred odneslo nazaj. Prešnil me je občutek slabe vesti, ker nisem nič ukrenila. Namesto da bi mu šla pomagat, sem le od daleč opazovala, kaj se dogaja, in klepetala naprej. Žal mi je bilo prekiniti pogovor, čeprav se je otrok mučil na klanecu.

Že v naslednjem trenutku je mali premagal silo težnosti. Kolo je pririnil na vrh in se zmagoslavno odpeljal proti domu.

Servis mama

Ne morem vam prodati zgodbe, da vedno natančno preštudiram, kdaj moji otroci nekaj zmorejo sami in kdaj potrebujejo mojo pomoč. Velikokrat je razlog za to, da jim ne pomagam, dosti bolj banalen. Preprosto se mi ne ljubi. Slabo vest, ki se zaradi tega občasno oglasi, odženem po hitrem postopku. Vsega je preveč. Odkar sem ugotovila, da je moja lenoba lahko koristna za vse nas, se mi pa še sploh ne ljubi. Letati za tremi fanti je naporno. Tiste mame, ki to počnejo, so precej bolj utrujene od mene, njihovi otroci pa precej manj samostojni. To je tudi eden od razlogov, da je za družbo bolje, če je v družinah več otrok.

Če imaš otrok več kot rok, si prisiljen skrb zanje prepustiti tudi drugim. Ali pa kar njim samim. Včasih so jih imeli celo vrsto. Imeli so tudi kup težav, ampak zagotovo ne s samostojnostjo svojega naraščaja. Danes opazujem, kako jih servisiramo, in imam občutek, da se ne bo dobro končalo. Ko me sprašujejo, kako zmorem s tremi, vedno rečem, da lažje, kot bi z enim. Vprašanje je, ali bi mi z edincem sploh zneslo.

Lep primer

Predstavljate si: petletnik pridrvi k svoji mami, ki se ravno z nekom pogovarja. Bolj ali manj naglas reče eno samo besedo: "Pil!" Mama sredi stavka vstane, pripravi pijačo in jo da otroku, ki od nestrpnosti kar poskakuje. Njen sogovornik medtem potrpežljivo čaka, da se bo pogovor lahko nadaljeval. Ko otrok spije, vrne kozarec mami, ki ga pospravi. Brez besed. Potem nadaljuje pogovor, kot da ni bilo nič.

Zveni znano? Takšna situacija se zgodi velikokrat. Mislim prav na to z otroškim vzklikom: "Pil!" Če sem zraven, dobim pike. Res ne vem, ali ljudje čisto nič ne razmišljajo.

Večni dojenčki

Tako je, ker jim ves čas strežemo. Kar zapelje nas v ta sistem. Dejstvo, da niso več dojenčki, se izmuzne neznano kam. O "prosim" in "hvala" zato tokrat sploh ne bi.

Potem pride na vrsto nenehen nadzor njihovega šolskega dela, pa tudi življenja nasploh. V resnici nas sploh ne bi smelo kaj dosti brigati. Starši dnevno preverjajo domače naloge ali pa jih celo rešujejo, pomagajo pri plakatih in referatih, učijo se z otroki. Danes celo od učiteljic slišiš, da s svojimi otroki ure in ure presedijo ob knjigah ter da je to edini način.

Ni čudno, da beremo o tem, kako mame hodijo na informativne dneve z otroki, ki so na pragu odraslosti. Pa da imamo težave, ker "otroci" pri tridesetih še vedno spijo v isti sobi, kot so pri treh.

Težja pot je boljša

V resnici je dosti težje ne pomagati kot pomagati. Sprijazniti se moraš s tem, da bo lahko večja zmešnjava, če bojo otroci sami reševali svoje težave. Pa tudi dlje bo trajalo. Sploh pa nanje ne smeš gledati kot na nekoga, ki je v vseh pogledih odvisen od tebe. Otroci z leti zmorejo vedno več. Lahko recimo postanejo pravi eksperti v doseganju tega, da jim ni nič treba.

Vodo si v kozarec lahko natoči že dveletnik. To pa še ne pomeni, da bo to tudi storil. Ker mogoče sploh še ni imel priložnosti ugotoviti, da je tega zmožen.

Pravi trenutek

Vital se je na tistem klancu znašel na skrajni meji svojih zmogljivosti. Skoraj mu ni uspelo. Starši bi morali čim večkrat dopustiti, da se zgodi tak trenutek. Ali pa celo večkrat ponovi. Kar ni trivialno. Doseči samostojnost pri otrocih zahteva nekaj truda in razmisleka. Včasih tudi trdo kožo, ker ti okolica sporoča, da je s tabo nekaj narobe. Da se za svoje otroke ne brigaš dovolj. Poleg tega ti mora biti za določene stvari vseeno oz. o njih ne smeš preveč razmišljati. Ne smeš si ves čas misliti: ubogi otrok. Lahko mu sicer nameniš kakšno spodbudno besedo oz. ga preprosto vprašaš, ali bo šlo.

Lahko si pa samo miren in počakaš, kaj bo. Še takrat, kadar se nam mudi, skušam biti potrpežljiva. Vmešam se samo, če je nevarno. Kadar se otroku lahko kaj zgodi, pač moraš nekaj ukreniti. Čeprav je zanimivo, kaj danes velja za ogrožajoče. Smešno je na primer, da otrokom pri mizi ne dajemo nožev. Ne mislim velikih in ostrih, ampak tistih, ki so del jedilnega pribora. Nemogoče je, da bi se s takim nožem lahko kdo urezal. Učiteljice pa se potem pritožujejo, da si otroci na šolskem kosilu ne znajo razrezati zrezka.

Pustimo otrokom klance

Včasih se zgodi, da zato, da bi ostala v svoji coni udobja, iz nje vržem svoj naraščaj. Recimo ne izpustim vsega iz rok, ko nekdo ugotovi, da je lačen. Saj vsi vemo, kje je hladilnik. Potem je lepo videti otroka, ki se ne ustraši izziva in še tebi pripravi večerjo.

Zato pustimo otrokom klance. Pustimo jim, da sami rinejo nanje. Samostojni otroci žal ne padejo sami z neba.